

Arrest

nr. 73 823 van 24 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 mei 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinqies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat T. DEBAENE en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, komt op 28 juli 2005 België binnen en dient op 29 juli 2005 een asielaanvraag in.

Op 23 september 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 9 december 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker gaat hiertegen in beroep bij de Raad van State die bij arrest nr. 197.290 van 26 oktober 2009 het beroep verwerpt.

Op 8 mei 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van het oude artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Op 8 juni 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 21 december 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 13 april 2011 nr. 59 610 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 5 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing die op 9 mei 2011 bij aangetekend schrijven wordt verzonden naar verzoeker:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten B. A.

geboren te (...), op (...)

en van nationaliteit te zijn : Nigeria(Bondsrepubl.)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 13/04/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

(...)”

Op 13 mei 2011 dient verzoeker per fax een aanvulling in op een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op. De verwerende partij zet dit uiteen als volgt:

“Verzoeker vecht een uitvoeringsmaatregel aan waarvan de eventuele schorsing en/of nietigverklaring geen gevolgen zal hebben op zijn verblijfstoestand.

Verzoeker getuigt immers niet van het rechtens vereiste belang bij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, daar enerzijds de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten behouden blijft en anderzijds, het bestuur een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten zal afgeven gezien de illegale verblijfssituatie van verzoeker en het feit dat de verwerende partij een gebonden bevoegdheid heeft inzake.

Voor zoveel als nodig verwijst de verwerende partij naar vaste rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin het volgende wordt bepaald:

“Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat in zoverre het beroep tot nietigverklaring gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 16 juli 2007, verzoeksters niet getuigen over het rechtens vereiste belang. (...)

Hieruit volgt dat bij een eventuele vernietiging van de bestreden bevelen, de verwerende partij niets anders vermag dan in uitvoering van het huidige artikel 75 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeksters niet als vluchteling werden erkend, zich illegaal op het grondgebied bevinden, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Dit bevel zou een identieke motivering bevatten met nog steeds hetzelfde ongunstige gevolg voor de verzoeksters. Een aanvraag om machtiging tot verblijf verhindert niet dat hen opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven. Bovendien werd hun vordering tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 augustus 2002 eveneens door de Raad van State verworpen. Een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten kan de verzoeksters geen nut opleveren, zodat zij geen belang hebben bij de vernietiging van deze beslissingen. Het beroep tegen deze bestreden beslissing is niet ontvankelijk.” (RVV, nr. 13.412 dd. 25 oktober 2007 en zie ook RVV, nr. 10.874 dd. 30 augustus 2007)

“Verweerder beschikt over een gebonden bevoegdheid en motiveert terecht dat een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en dat verzoekster illegaal in het Rijk verblijft vermits zij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.” (RVV, nr. 10.065 dd. 16 april 2008)

De vordering is dienvolgens niet ontvankelijk.”

2.2 In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij wel degelijk belang heeft bij onderhavig beroep.

2.3 Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluitend advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij, een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.”

Uit het voornoemde artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien de vreemdeling aan wie de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend en die onregelmatig in het Rijk verblijft, de minister of de gemachtigde beslist dat hij valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° (of de in artikel 27, § 1, eerste lid en § 3) van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van deze bepaling beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de minister of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 of artikel 27 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

De omstandigheid dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen die het afleveren verantwoorden van een bevel om het grondgebied te verlaten, laat niet toe te besluiten dat de verwerende partij op grond van deze bepaling, gebonden is tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221). De minister of diens gemachtigde moet immers, na de vaststelling te hebben gedaan vervat in het genoemde artikel 52/3 en vooraleer hij het bevel geeft het grondgebied te verlaten, de bewoordingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet in ogenschouw nemen. Wat dit betreft, blijkt uit het gebruik van het woord “kan” dat, wanneer een vreemdeling valt onder de in artikel 7 eerste lid, van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen en aldus niet gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk om er zich te vestigen, de minister of diens gemachtigde niet gehouden is het bevel te geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Hij beschikt daardoor ter zake over een appreciatiebevoegdheid.

Uit de samenlezing van beide voornoemde bepalingen, volgt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen enerzijds het voorschrift om, indien beide in het voornoemde artikel 52/3 bepaalde voorwaarden zijn vervuld, op basis van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet, bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de vreemdelingenwet en anderzijds de toepassing zelf van de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid tot het geven van een bevel het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Zoals hiervoor werd vastgesteld, heeft de minister of zijn gemachtigde bij het uitoefenen van deze bevoegdheid, geen gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde kan aldus overwegen om aan de vreemdeling die valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° bedoelde gevallen al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven.

De verwijzing van de verwerende partij naar artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), doet hieraan geen afbreuk aangezien dit artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet. Zoals hiervoor gesteld, beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het toepassen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet over geen enkele appreciatiebevoegdheid om, zodra aan beide daarin vermelde voorwaarden is voldaan, te besluiten dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° bedoelde gevallen. Doch deze laatste bepaling houdt niet de verplichting in een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221).

De exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang omdat de verwerende partij bij het geven van de bestreden beslissing beschikt over een gebonden bevoegdheid, wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“III.2.1) Enig middel - Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen, en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

9.

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Verzoeker diende op 3 december 2009 een verzoekschrift in tot regularisatie van diens verblijf wegens buitengewone omstandigheden. Dit verzoekschrift werd op 13 mei 2011 aangevuld met bijkomende argumentatie en stukken.

Tot op heden werd hieromtrent nog geen beslissing genomen, zodat geen rekening gehouden werd met alle elementen van het dossier.

Zo stelde de Raad van State in haar arrest van 1 oktober 2009 samengevat het volgende:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon zijn beslissing niet gronden door de loutere verwijzing naar een vorige beslissing waaraan hij, bijgevolg, een algemene en als regel geldende draagwijdte toekent.

Hoewel artikel 62 vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 wet motivering bestuurshandelingen niet van toepassing zijn op jurisdictionele beslissingen, is de administratieve rechter gehouden de behoorlijke toepassing ervan door de overheid te controleren, zo niet stelt hij zich wegens schending van deze artikelen bloot aan cassatie van zijn beslissing.

Door te menen dat een aanvraag voor een verblijfsvergunning de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg kan staan, voor zover geen schending van fundamentele rechten wordt aangevoerd, vergist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich wat betreft de draagwijdte van de ingeroepen bepalingen, die het bestuur verplichten alle omstandigheden van de zaak in aanmerking te nemen alvorens een maatregel tot verwijdering te nemen.” (T. Vreemd. 2010 (samenvatting), afl. 2, 152)

In haar arrest van 3 december 2009 werd samengevat het volgende geoordeeld:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overwoog in essentie dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gebaseerd op artikel 7 vreemdelingenwet, een politiemaatregel uitmaakt, waartegen een eerder ingediende aanvraag voor een machtiging tot verblijf in de zin van art. 9 lid 3 vreemdelingenwet zich niet kan verzetten, voor zover tenminste geen schending van een fundamenteel recht met directe werking in België ingeroepen werd in de aanvraag. Door aldus te oordelen miskent de administratieve rechter de draagwijdte van artikel 62 vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 die de administratie opleggen om alle omstandigheden van de zaak in overweging te nemen, waaronder tevens de indiening van een aanvraag voor een machtiging tot verblijf en de omstandigheden die daarin worden aangehaald als buitengewoon, vooraleer, desgevallend, een verwijderingsmaatregel te nemen. De schending van het beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid oplegt om een beslissing te nemen op basis van alle elementen in het dossier, en dat voortvloeit uit artikel 62 vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve rechtshandelingen, volstaat om te leiden tot cassatie van het bestreden arrest.” (eigen onderlijning)

Gelet op deze rechtspraak werd door de Minister voor Migratie- en Asielbeleid, vertegenwoordigd door de Dienst Vreemdelingenzaken, het bevel tot verlaten van het grondgebied, onoordeelkundig afgeleverd aan verzoeker.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen, en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, werden derhalve geschonden.

Het bevel dient dan ook nietig te worden verklaard, en de tenuitvoerlegging ervan dient te worden geschorst, minstens tot een beslissing wordt genomen in het kader van de hangende procedure tot regularisatie van het verblijf van verzoeker wegens buitengewone omstandigheden.”

3.2 In de nota met opmerkingen beperkt de verwerende partij zich tot de exceptie en repliceert zij niet op het middel.

3.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en de artikelen 75, § 2 en 81 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13 april 2011 aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd en dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten; verzoeker is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze in een enig middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

In de bestreden beslissing wordt eveneens gewezen op het feit dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet beschikt over de nodige binnenkomstdocumenten, met name een geldig paspoort met een geldig visum. En tevens dat aan hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Deze gegevens worden door verzoeker geenszins betwist. Verzoeker uit echter hoofdzakelijk kritiek op het feit dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven vooraleer zijn aanvraag om machtiging tot verblijf werd beantwoord.

In de mate waarin verzoeker de mening is toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu hij op 3 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend en betreffende aanvraag nog steeds hangende is, stelt de Raad vast dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen heeft ingediend. Uit het administratief dossier blijkt slechts dat op 13 mei 2011 een aanvulling op een niet nader gedateerde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd bezorgd per fax, *i.e.* nadat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten had genomen op 5 mei 2011. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad). Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij met deze informatie geen rekening heeft gehouden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Ter zitting legt de raadsman van verzoeker een aanvraag voor van 10 december 2009 om machtiging tot verblijf, evenwel zonder bewijs van aangetekende zending. Tevens wordt een bericht voorgelegd van een ambtenaar van de stad Antwerpen van 23 december 2011 waarin het volgende wordt gesteld:

“Het dossier van uw cliënt (B.A.) werd inderdaad in augustus 2010 klaargemaakt voor verzending naar Dienst Vreemdelingenzaken Brussel. Helaas hadden wij, door de enorme hoeveelheid dossier opgestuurd eind 2009, een enorme achterstand. (...) Hierdoor is het dossier van uw cliënt klaargemaakt maar niet effectief verstuurd in augustus 2010 doch de woonstcontrole, het advies en het attest van inontvangstname werden allen correct gedateerd. In september van dit jaar hebben wij en het dossier overgemaakt aan DVZ Brussel, met ongewijzigde datum van het attest van inontvangstname”.

Hieruit kan afgeleid worden dat er op onbekende datum, ten laatste in augustus 2010, een aanvraag om machtiging tot verblijf in hoofde van verzoeker werd ingediend. Deze vaststelling wijzigt echter niets aan het feit dat deze aanvraag zich niet in het administratief dossier bevond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 5 mei 2011. De verwerende partij was hier dus niet van op de hoogte op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen.

De Raad merkt tevens op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), noch verhindert een dergelijke aanvraag dat na het indienen ervan nog een bevel om het grondgebied te verlaten aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166 626).

De Raad wijst er bovendien op dat de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet in feite slechts vaststelt dat een in voormelde bepaling bedoelde situatie zich voordoet. In voorliggend geval is verzoeker niet in het bezit van een geldig paspoort met een geldig visum en krijgt hij daarom op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast wordt er met verwijzing naar artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 op gewezen dat de asielaanvraag van verzoeker negatief werd afgesloten. Deze vaststellingen zijn volgens de Raad voldoende om tot de bestreden beslissing te komen en worden door verzoeker overigens niet betwist.

De Raad laat ten slotte volledigheidshalve gelden dat de vaststelling door de verwerende partij dat een in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde situatie zich voordoet geenszins uitspraak doet over een recht op verblijf en met andere woorden geen uitstaans heeft met de appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De loutere omstandigheid dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt ingediend, maakt niet dat de aanvrager zonder meer moet worden toegelaten tot verblijf op het Belgische grondgebied en stelt de aanvrager niet vrij van de verplichting om te beschikken over de geldige binnenkomstdocumenten zoals vooropgesteld in artikel 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt *in casu* niet aannemelijk dat de verwerende partij op onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot haar besluit is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET